

מיכאל יצחק מליק ואברהם פולדמן ה'יד

מרשת במקלזך, סיון תשע"ד

גלוין והו יצא לאור בחסות עיריית רחובות, האגף למוסדות העירייה, המחלקה לתרבות תורנית

פרק באמונה

בפרשה נחשים אנו לאחת מנקודות המשבר של משה במדבר, בוצמת אמונהנו ביכולת הי' וביכולתו האישית "להתמודד" תוצאות העם לבשר (יא, ד-כ). המשבר מתפרק בשיטתי פיעוטו: רוחאונה - לא אוכלeki חעם "מי יאכלנו בשאר", החגשה בעני משא בתולנה גדו: "מן לי בשאר להת לכל העם הזה... לא אוכל לבי' לשלעת את כל העם הזה, כי כבד מפני". וו' שיען בתקומת נחצרה, שטאפורדו להקל במשען - וילא תחתה לבעץ. **השנויות** - בחודעה למשה, ברכ' שטגנאהן, מא-ישם, מכירות גדורות של שר כל העם לשמע חדש מים ד' ש... "והיה לכם לזרע". הדחתה משה וועגת בתונגוון: "יש מטאota אל' גורי, תעם אשר אכי בקרבו, ואתה אמרת: 'בשר אנת לך' ואכלו וקשי ימייסו ווי' משב': 'קבד הי' פקצרא: עתה תורה, קיינך דברי אם ראי'ו". אין בתשבות ח' אל' כס לאו רוחן או, לנוכח מפרקתו של השם.

רבותינו, מרכיבי רביבא איש אמר דברים פמשקען, מי מספיק להסן והוא משמעות הכתוב באמות". ואת, פברורו, מרכיבי רביבא קיבא שטגנאהן, אין מרכיבינו בינוים. הרמב"ן, לעומת זאת, מרכיבינו, לועמת ומוסיף לרמב"ן: "אבל העניין עכשו קפפה... מי שכותבו בו (ב' 1): 'בכל ביתינו לאמר: אין מרכיבינו וו' שיפקח להם' וועד, כי בכם דרא כבר נפלאות גדורות מזווע". שאלה אהרונה זו של הרמב"ן על השם, ודולח וקסחה מכך.

נראה לי, שעל מנת להבין נכון וכונה את דילוחות משה, ראוי לבחון מקבילות במקרא. אובי המתאמנים - אברהם - מגלה ספק בתקומת ח' קשאלו: "מה תנתן לנו ואנכי הולך עיריך... הן ליל לא קפפה עז". ותשבות ח': "אשר גזא פגץך - וזה יערץך": אברהם מוצא עצמו לחביבת כוכבים, אך מיד שאלא ברוחה: "קפוק אען כי אירעשותה" (בראשית טו, א'-ה). שאליה זה שמעת ללבעת שפק בתקומת ח' והם כן דינן פרשנינו בדילוחה.

מקבילה נוספת. היא תולנת רומייר פסוצר פשען (רומייר, פרק ל'). שם הוא מתבקש לקנות את חיקת השדה מה- סקנאמל אשר בעזחות. משוחה הביגו מטרתו להציג ברכבים את התקומת ח', עד טרם החורבן והתגלות: "עד יקנו בתים ושדרות ורכבים באורך הזואני".

בהמשך, רומייר פונה לח' בתפילה המתוארת את תולדות ישראל מיציאת מצרים ועד לתקופתו, וכולח הלל לכוחו של ח': "אל' פגאל מפקך לדבר". בחשך תפילתו, רומייר נאם נגען מלשלוא: "אשר דרבת היח' גזא ראה. ואתתא אמרת אצי... קנה לך השדי בכסף... והויה נגעה ביד טופז'ין". הינו גדו המשוער החמצב בפועל לבן הנטהות ח', משיחי מפניהם את דרי' רוחהן תפילתו: "אל' פגאל מפקך לדבר". היכיד שכח? תשובה ח': חזרות על מילות רומייר: "הנה אני ח', אלקי כל בשער, חמפני יפלאל כל דברי"; ושוב תונבת ח' שלא כעס על הפסקוקן. נראה, שגדוד המתאמנים היהו מטעות יתבעצץ בפועל.

בעיניהם בסיטואציה נתונה, לא נגענים מטלחותו - אין המבוסת יתבעצץ בפועל.

תי בהזכיר את מאמניינו, סובל את אשלאטם בחבנה ועונה להם לאל כל כס: "קבד הי' פקצרא".

הרב אליו שפָרְנוּי

גלוין וזה מוקדש לעז' ר' אהרון ביר' מתחיה החון זיל, נלביע ייד סיון תשנ"ה
נתpkgלה ס' רוחמה פ' תאריך י"ד דרכו ניגן
עליג אפוא, מורת דינה ע"ה בת ר' טנחים אריה זיל, נלביע ייד סיון תשנ"ט
וסבר ר' מנחם רוחה ביר' אלטמאל' הייד, נלביע ייד סיון תשנ"ט
כמו מתקבלה תרומה מטה חיות וויס ומושחתו שיתוין
עליג' ביבט' ביר' יהודיה יונסה תושבה זיל, נלביע ייד סיון תשנ"ט
עליג' ליל' עיר' בת נבז'ון ויגינה ושותה זיל, נלביע ייד סיון תשנ"ט
ולעיג' רגינה ע"ה בת הורתה ושותה זיל, נלביע ייד סיון תשנ"ט
תמכביה

לוח מודעות / עורך: נפתלי יעדי

לשכת משה רבינו

בסייד, אי' בניסן, שנთ ב' ליציאת מצרים
על כל ישראל לעשות את הפסח
כל משפטו וחוקתו
באربעה עשר לחודש זה.

בunning לשאלת שנשאלנו:
א. אנשים שהיו מוחץ לאסකופת העוזרת
ב. אנשים שהיו מוחץ לאסකופת העוזרת
בעת שחיטתת הקרבן:

יקריבו את קרבן הפסח ב':
י"ד באיר (פסח שני)
על פי הכללים שנאמרו בפסח
ראשון,

ד' היינו: על מצלות ומורדים, אין לשבור
בו עצם ואין להותיר לבוקר.
ההבדל היחידי בין פסח ראשון לפסח
שני הוא, שבפסח שני מצה וחמצ' עמו
בביה.

משרד המשחר והתעשייה - מחלקת המזון הודעה לכל העם המתואנים:

- שמע הי' תלונותיכם اللا-ሞճדקות.
- המן הוא מזון שמים וכל אחד יכול לחוש בו איזה טעם שירצה.
- ג. ניתן גם להזכיר אותו בכל צורות ביישול מוקשת.
- ד. אף על פי כן, החל מחר, ימצא בשאר לכל העם.
- ה. חוזרו שלא להגווים באכילה, כי הדבר עלול להזיק לכם.

לקוראים: מאמרי המופיעים ללא ציון שם הכותב, נכתבו על ידי חברי המערכת

חבר המפעצת: הוב אברהם פום, משה רוז, נפתלי עיר, יהודית מליק
הערות בסיעו ארכיו כובל ייד ברודמן' לפלוטו הורה וויסות, בית פפייא, רוחב
טלפון: 08-9412048
אתום טוינגרט: www.pirsuma.com/sieach
הפסה: דסומ שגרה. רוחב כט' 08-9475106

הן מותנבים, עלי שילו, עלי שילו. רב נחמן אמר: על עסקני נוג ומגנו הינו מותנבאוין.

שתי הדעות הראשונות מובנות. לפיכך, אליך ופיך מתבאו על דברים הקשורים לאותו הזמן. לדעה אחת, ההייתה הנובאה על עזין החנהה, ולדעת השניה על עזין החבר. שני העניינים שעסוק בהם הפרק עד כה.

הodus הפטישית והיא דעתו של רב נחמן: וכי מה שיבת בראות גוד ופוגע לאן
ויתרן, שופטוק האחרון בראות גוד ומגוג, יכול להתנו כיוון, כי נאמר בסוף בראות גוד ומגוג: "וְלֹא אָסַפֵּר עַד אֲפִי מִנּם, אֲשֶׁר שְׁפַקְתִּי אֶת רוחִי עַל בֵּית שְׁקָרָא". (ז' חוקאיל, הל' ס), בזאת החץ, שיטול הבראה והומיניד מחמה, ולויירל של משה: "וְיִמְעַט כָּל עַם בְּאַמְתָּד".

בוגריה הדרישה, הפקודת הוה תחתיקך לרפק' בול'.

הרב סטס (בטחיםו לרשותה) יסבירו, שמיינו שעיבוד
החוקרים לא נעדר לעזרה למשנה מובהכת כוננות, אלא
לஹולו שינוי נגמני בדורות העם. אבשטייטה אפסוף-
קריטיות מהעם, מצווה הקב"ה לעלה למשה לחול התולך
התקפ' שינוי חוקים, מוסות, תלכדי גבורות גורלה של
אפרת'ם, ולבסוף עוזר למשה לשוב לארץ ישראל.

הארץ זו, וישראל מושבת תגוננתו של משה, ומוקן נס הקישור
טמפניו, מובנת תגוננתו של משה, ומוקן נס הקישור
שעשוה רבי נחמן ללבאות גז ומנוגן, שבסתופה הבטהה
על שיפricht רוח הח' על בית ישראל.
אינו יותר והוא

"מתרגם"

בוגאות אלידד ומידד

אחריו פרקים רבים, שחוותה עסקות בסידור מחנה אל ובעופן שבו הוא אמור להתקדם לקראות הכנסיה בר' ישראל, ולאחר הפסוקים החגיגיים – “וניחי בצלע...” (ו’, לה), מגעים בני ספריו תולנה – חמותאום

הראשון קצר והשני ארוך ומורכב. הסיפור השני
ורו המנתונים - כולל בתוכו מושב מנהיגות של
השושן בפי התקiba: "וְאֵלֶיךָ בְּקִרְבָּךְ לְשָׁאוֹל
בְּכָל חַסְכָּךְ, כִּי בְּכָד פְּקִיעִין" (ואיד).
בניגודו הבהיר ברוך פטורי, לאלה ששנות גם מושה
על המהנוגה.

הקביעה שעה למשוח על שתי העשנות: בקשר להתנה –
חוצותה על יינוי שביעים והקונים, וכוקרבן לבשר – והוא
טיחיה לתוך בצלוי פורא, ו/or מגונש את החוטאים.
הקביעה מבלבד, שנם שני אגושים ששהאריס במחנה
נבאים. מלבדם, שנם שני אגושים ששהאריס במחנה
נבאים – אגדון, תרגום. תרגום של יהושע מערת
הנבאים שמש – פסוק כה, פסוק כה' (שם, פסוק כה), אך משה מביג בדורג.
ויליאם פולס – בם ה' נבאים' (שם, פסוק כה).

מה הייתה נבואת של אליך ופייך ?

"הנוך לנער"

מה בענס מסביר הורשכיס? וכי יכול בני אחרן לזרע,
שהעטם נצפים לרוזת אש מהשטים? והאלה היה להס-
כיזו מושך וקורייר א', כי «זענאנַן בְּנֵי פְּלָאָה» אשר
על פְּלָאָה, עץ צבוי בפְּלָאָה! ואכן ק' אומרת הגמara
בבבון (בב', ב): «איך על פי שאיש יזרע מן השיטים, מעשה
להבביא מן החדיות!» אלא, שרצו לעשות בכחוב וללא כח
שחרורה להם מושה ברוחאות שעיה לאוין. ותשאיפה
לחותך בקדוזה, לעשות יותר מכפי שנצחוט, חביבה
אתום כל דעתם.

לא כן נהוג אחרן. הוא עושה במודיק כפי שצוווה על ידי משה, מפניו. ברור לו, שגם אם הוא חפץ להדר יותר במכוונה, לפחות תספורתו והירורים, אל לו לשנות על דעת עצמו ועליו לחייב אתו לציוויליזצייתו.

כך הוא הדבר גם ביחסו. הכהל של (משל' כב, ז):
"עליך לער על פי דרכך", הוא כהל המבאים אותו
לחסינק את המשמעות הנדרשת בעצם. שלא אן צור
לחרות, הם יכולים ללמד עצם. מוגבר, שזה לא
מודיק ואילו אפשר כל אל נון. והוורוא צרכה להעין
במזרק, ואות התלמיד שתפקיד ברוכו של אחריו "שלא"
שינה ולא בדרכם של בני אחרון שהקיבו איש זהה.
נambil ערי

הגיד שבחו של אהרון

על פסוק נון, ב': "וְיִשַּׁלֵּחַ אֶל מֶלֶךְ קָמֹנוּ
הַצְּדָקָה", וכאן, ואחר ציוויליזצייתם יטישת
היה ליהודיין שבחו על אחד, שעשו דבר אחד
בשלמת השאהלה הבלתי מוגעת: מושׁ ר' בז'ואה יש בעכ'
וחזרה אל ירושה כי מנה דבשיטין, שארון חנן מוצווין
בהתעלמות מישראל: אלא, שבברברין ריבין, יוצרת השאהלה
בתקומת רביניותם בקדושים, רבו להסתייר יהודיותם ודוקטרינה
ש' ש' לאחרין', שם בשיאה של הקדושות
ש' ש' ויביך, לא שום דבר אחר אף על הזכירם
באותם הרים והרים יהוילו על משה.

לשם השוואתא, אונטולרים לחזור אל פרשת בני אחיה נאיביהו. כך אמרותה התורה (ויקרא, י): "יעייחו בְּנֵי
עָזָר – נִבְּנֵי נאיביהו – איש פָּנָקְדָּת וַיְמַשֵּׁךְ בְּפָנָיו אֶל כָּזָב אֲקָסָם".

ישקוט במודר ולמי שבודעת אורות פאלא, יתיר על אמור הרש"ב לעיל או ר' קודם:
הנורוות נלקעים על מזבח החוב, השורי כוסות של שחור קורטנות
ובנונן קושין ע"ש נזק רשות לא צורה אונומס פונטיון ר' קידריא, וכן
הנורוות נזק, שאר על פ"ז שבעשרה יומס כתוב (רבנן, וכן), וכן
הנורוות נזק איה רוחן האש על מזבח, והווים לא יציה מוצפין לירוחין
המש שיביראו אש של הדיטין, לפי שהווים מוצפין לירוחין
בבבון, ואו, ואו הווים להבירה אש זורה, כדי לתתקדש ע"ש
יבנין-א-י, ביה יאש לא תחסינו, לפ"ז הרזה לדרך
שמנים ביריות האש של מעלה".

פינת
ההצגה

ייחוד בנדדים לשבת (א)

הגמרא במסכת שבת (קידג, א) אומרת: "עכברות מיטילות דCKERיך, זיכרתו" - שלא היה מלבושים של שבת במלבושים של חול. לדברים לנו, שמדובר "זכור שבת" – פירץ שייהי לאדם בגין נאים ומיזוחדים לשבת שלא בקבימות הוחל. הת"ל בו ("סימן לא") מוסיף עוד טעם לכך, וזה לשוטו: "וְמִתְהַלֵּפֶה בְּגַם הַחֲלוֹבָשׁ בְּנֵי שְׁבָת לְכָבֵד שְׁבָת, וְשִׁיכְרֹר שְׂרוֹתָיו קָדוֹשׁ וְאֶשְׁׁר עֲשֵׂיתָ לְמִלְאָה". היורש למלי' (פה א') מביא מקור נוסף לזרוע, שייחיו בגין מיזוחדים לשבת. ואור ברכ' בראינה: פירץ שייחיו לו שני טעונים – אחד חלול ואחד לשבת. פאי פצקאמו' לורות ג, עינטאנת נסכת צוותא שמלזקינה. וכי ערומה והזהה: אללה, אלל בגדי שבקפה.

[פרוש] "ישלחון עורך" (סומין רוכב, סומין רוכב): ישתדל שיחיו לך בגין נאים לשבת. והוא אכן אפשר, למשל, על מנת ששלשל תושיריים היושבים ב ביתם – רשיי (שבת, שם) בגין מהה דרך בבודה".